Gebruik van een shared decision making-beslishulp voor de behandeling van wratten bij kinderen in de huisartsenpraktijk: ervaringen,barrieres en invloed op behandelkeuze

Haio: Defoor Jens , KUL
Promotor: BEKKERING Trudy , KUL
Praktijkopleider: Blanckaert Filip , HARDY Bjorn , SINNAEVE Philippe , VANROOSE Jan

Context: Shared decision making (SDM) is een consultatiemodel waarbij arts en patiënt samen tot een medische beslissing komen. Beslishulpen kunnen dit proces ondersteunen door de verschillende behandelopties en hun voor- en nadelen overzichtelijk weer te geven. Bij de behandeling van wratten bij kinderen bestaan meerdere behandelopties, maar in de praktijk lijkt cryotherapie vaak de voorkeursbehandeling. In welke mate alternatieven besproken worden en of een SDM-beslishulp hierbij kan ondersteunen, is onvoldoende onderzocht.

Onderzoeksvraag: Deze studie onderzoekt ten eerste hoe ouders en kinderen het gebruik van een SDM-beslishulp bij wrattenbehandeling bij kinderen ervaren. Ten tweede onderzoekt het welke ervaringen en barrières artsen rapporteren rond het gebruik van SDM en de beslishulp. Ten slotte wordt geanalyseerd of het gebruik van een beslishulp gepaard gaat met een verandering in behandelkeuze.

Methode: In een mixed-methods studie in zes huisartsenpraktijken werd een beslishulp gebruikt tijdens consultaties bij kinderen met wratten. Huisartsen vulden voorafgaand aan het gebruik van de beslishulp een vragenlijst in en volgden een e-learning rond SDM. Ouders vulden na de consultatie een online vragenlijst in rond de ervaring met het consult en de beslishulp. Na afloop van de studie werden bij de artsen interviews afgenomen rond hun ervaringen en ervaren barrières bij het gebruiken van de beslishulp. Daarnaast werd via een audit van medische dossiers nagegaan of het gebruik van de beslishulp gepaard ging met veranderingen in behandelkeuze.

Resultaten: Twaalf ouders vulden de online vragenlijst volledig in en rapporteerden een positieve ervaring met de SDM-beslishulp. Alle ouders spraken een voorkeur uit voor consultaties waarbij deze werd toegepast, hoofdzakelijk door verhoogd begrip van de behandelopties en toegenomen betrokkenheid van het kind. Tien huisartsen vulden de vragenlijst volledig in en bij alle vijftien artsen werd een interview afgenomen. Artsen stonden overwegend positief tegenover SDM en het gebruik van een beslishulp, maar rapporteerden barrières zoals tijdsdruk, casuscomplexiteit en gezondheidsvaardigheden bij de patiënt. Gebruiksvriendelijkheid en tijdsefficiëntie werden het vaakst gerapporteerd als essentiële kenmerken van een beslishulp. Uit de interviews bleek dat de beslishulp het gesprek structureerde, de betrokkenheid van het kind verhoogde en artsen ondersteunde in het neutraler voorstellen van behandelopties. Tegelijk werden barrières gerapporteerd, waaronder de jonge leeftijd van patiënten, vooraf bestaande verwachtingen van ouders en de perceptie dat het gebruik van de beslishulp tijdsintensief is. De audit toonde na de interventie een toename in het gebruik van salicylzuur, ten koste van zowel cryotherapie als afwachtend beleid.

Conclusie: Deze studie toont aan dat het gebruik van een beslishulp bij wrattenbehandeling bij kinderen in de huisartsenpraktijk positief wordt ervaren door zowel ouders als huisartsen en kan bijdragen aan een verhoogde betrokkenheid. Hoewel er meer salicylzuurbehandeling gekozen wordt, kan op basis van deze studie geen causaliteit aangetoond worden. De beperkte steekproefgrootte en mogelijke bias zorgen ervoor dat deze resultaten als basis moeten dienen voor

verder onderzoek naar de rol van beslishulpen in de klinische praktijk.